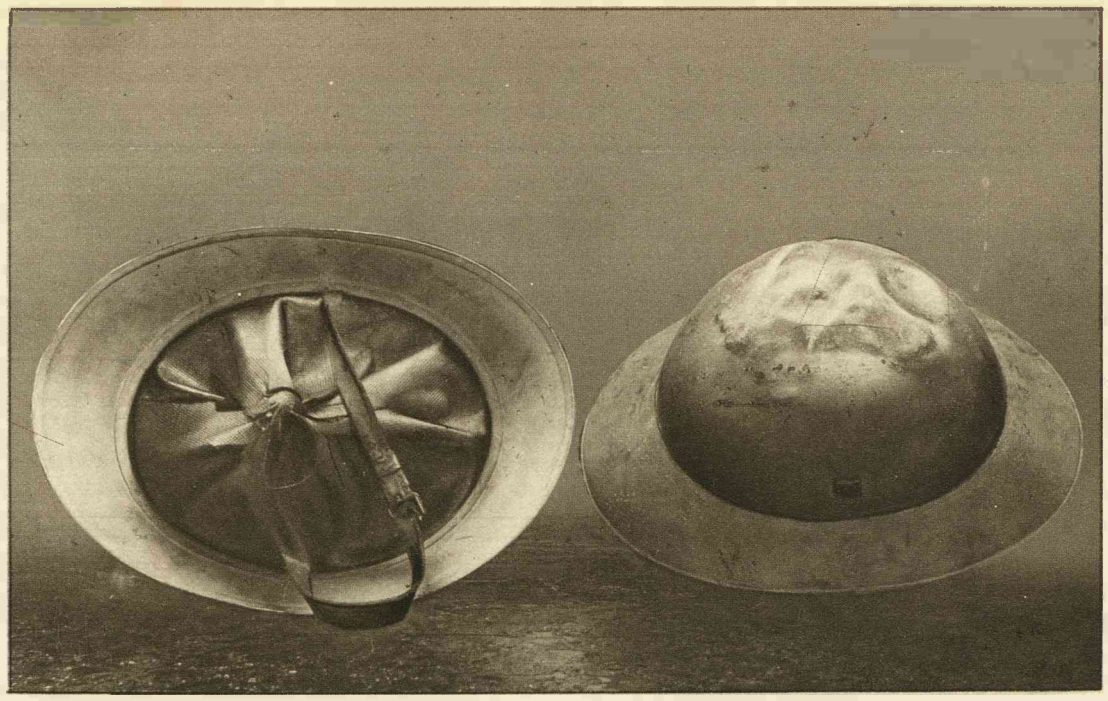
Nederlandsche Stalen Helmen

(Van onzen militairen medewerker)
:: (Nadruk verboden) ::

De helm na slag en houw.

Wanneer we een blik werpen op nevensgaande foto's, die Nederlandsche militairen met de nieuwe stalen helmen afbeelden, dan moeten wij wel tot de overtuiging komen, dat de geschiedenis zich herhaalt.

Immers wel in de Oudheid en in de Middeleeuwen waren de soldaten van een dergelijk soort hoofddeksels voorzien, maar na de uitvinding van het buskruit werden schild en helm afgeschaft. Deze ijzeren bekleedingen bleken niet tegen musketvuur bestand en vandaar dat ze langzaam maar zeker naar de musea verhuisden.

En nu doet zich het eigenaardig verschijnsel voor, dat verschillende zaken, waaronder ook het schild en de helm, die men reeds lang dood en begraven waande, plotseling uit hun graf herrijzen en in den tegenwoordigen oorlog, zij het ook gemoderniseerd, worden toegepast.

Daar is in de eerste plaats het schild. Na den ridderlijd, waarin het zijn hoogtij vierde, komt het volkomen in verval. Tegen de vuurwapens was het niet bestand en dientengevolge verdween het als lastig uitrustingstuk uit het militaire leven. Alleen bij maskeradefeesten dook het nu en dan op.

Na de invoering der klein-kalibergeweren met hun geweldig doorboringsvermogen begon er echter reeds een drang naar pantser en schild te komen. Talrijke pantsers werden beproefd.

Sommige voldeden wel. Maar de veldsoldaat bovenmatig te bezwaren, dat dorst men niet aan.

Nu echter de bewegingsoorlog tot een loopgravenstrijd verstarde en actie dus voorloopig bijzaak werd, zien wij allerwege het schild in eere komen, hetzij op het lichaam gedragen, hetzij als loopgraafschild met schietgaten dan wel als aanvalsinstrument, in welk geval het naar voren gerold, tot dekking dient van ten aanval oprukkende manschappen.

Wijzen wij in de tweede plaats op de handgranaat.

Vroeger in hooge eere, toen speciaal daarin geoefende „grenadiers" haar naar den vijand wierpen, heeft ook zij een periode van verval meegemaakt, tot zij na den Russisch-Japanschen oorlog tot nieuw aanzien is gekomen. Tegenwoordig wordt ze voor den strijd van nabij opnieuw als een verschrikkelijk wapen gewaardeerd.

Wie had nog durven droomen, dat er weder met catapulten gewerkt zou worden? En zijn de vlammenwerpers wel zoo nieuw? Immers neen. Bij de vroegere belegeringen wierpen de belegerden de belegeraars pekkransen en andere brandende voorwerpen om de schouders, die in wezen slechts weinig verschil met vlammenwerpers bieden. Alleen zijn laatstgenoemde geraffineerder van techniek. Dat is alles.

Waaraan is het nu te danken, dat al deze voorwerpen opnieuw in eere gekomen zijn, nadat ze reeds in musea en tuighuizen waren opgeborgen? Wij mochten er reeds op wijzen, dat daaraan de loopgravenoorlog schuld is. In het vrije veld komt het er op aan, de man zoo min mogelijk te belasten, opdat hij zijn vlotheid, zijn élan niet verlieze. Hem dan uit te rusten met schild en helm en met een groote hoeveelheid handgranaten, zou zijn bewegingsvrijheid al te zeer aan banden leggen.

Zoo spoedig echter de veldoorlog verstijft tot een mollenkrijg, ontstaat er aan al die bovengenoemde voorwerpen wel behoefte, eerstens, omdat de aanvaller dan veel treffbaarder wordt, tweedens, daar de verdediger zich zooveel mogelijk inspant, zich onkwetsbaar en onzichtbaar te maken. Om den verdediger in zijn stevig uitgebouwde loopgraven met schuilplaatsen en verbindingsgangen te schokken, daarvoor is zwaar geschut noodig. Om hem uit die ondergrondsche holen te verdrijven zijn handgranaten een vereischte.

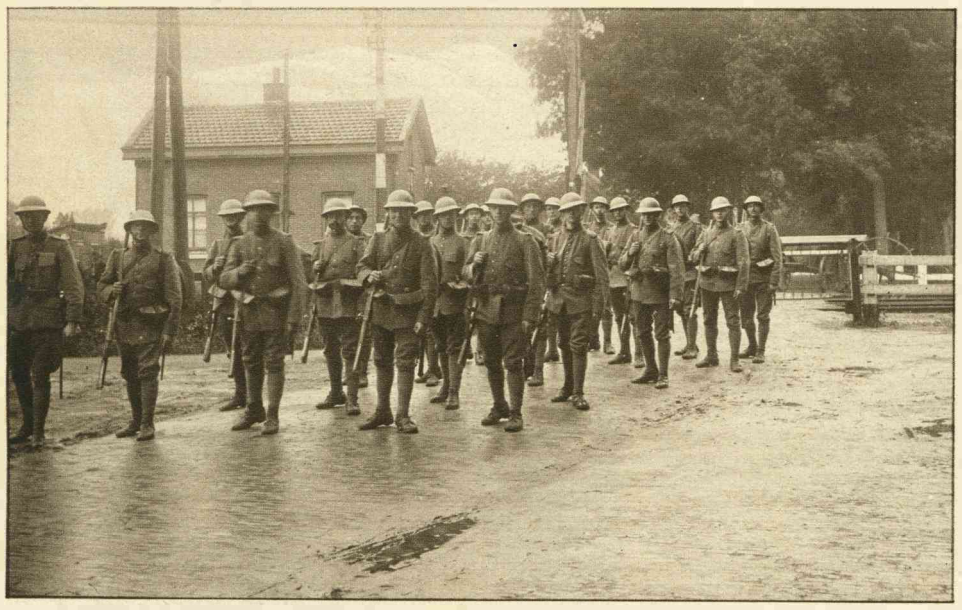
Beiden, zoowel aanvaller als verdediger, gebruiken als hoofddeksel den stalen helm, inplaats van de papieren kepi, om het hoofd, dat het meest zichtbaar, dus het meest kwetsbaar is, zoo goed mogelijk te beschutten.

Men moet niet vergeten dat in een loopgravenstrijd aanvaller en verdediger dikwijls vlak bij elkaar liggen.

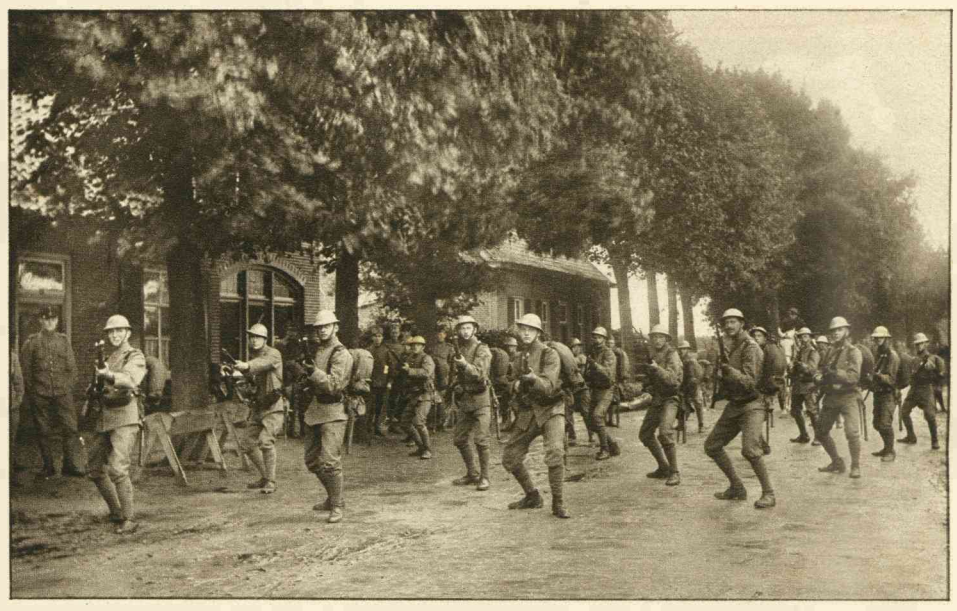
Dit in verband met de uitstekende waarnemingen van tegenwoordig uit vliegtuigen en ballons, maakt dat het beloop der vijandelijke stelling uitstekend bekend is. Ook heeft men al den tijd zich nauwkeurig in te schieten. De afstanden zijn dus minitieus bekend. Voortdurend loeren aan weerszijden scherpschutters op buit. Wee derhalve dengene, die zich niet behoorlijk gedekt, boven de borstwering waagt. Hij is spoedig een lijk. Geen wonder dus, dat er meer en meer een drang kwam het meest zichtbare deel, het hoofd, zoo goed mogelijk te beschutten. Vandaar de invoering der stalen helmen. Nikkel of chroomstaal biedt nog op betrekkelijk korten afstand weerstand aan scherven en kogels.

Gebleken is, nadat de Franschen den stalen helm hadden ingevoerd, dat het percentage hoofdwonden aanzienlijk verminderde. Na het voorgaande spreekt dit haast vanzelf. Andere landen hebben toen eveneens den stalen helm aangeschaft. De helm heeft van boven eenigszins den bolvorm, terwijl een voor- en een achterklep oogen en achterhoofd beschermen. — Nadat de oorlogvoerende landen allerwege tot de invoering van dit soort helmen overgingen, konden ook de neutrale Staten niet achterwege blijven hun leger daarvan te voorzien. Dikwijls worden bij zulk een uitrusting moeilijkheden ondervonden. O.a. hier te lande. Aan het benoodigde staal te komen, baart dikwijls zwarigheden. Intusschen zal het Legerbestuur ook deze moeilijkheden wel overwinnen.

Nemen wij thans de gereproduceerde foto's in oogenschouw.

Op marsch.

Bajonetvechten.

Daaruit blijkt, dat ons Legerbestuur niet stilzit, maar het vraagstuk van den stalen helm flink heeft aangepakt. De foto's vertoonen een detachement van het 18e Regiment Infanterie, waar o.a. een proef met de nieuwe helmen wordt genomen.

De vorm heeft veel overeenkomst met den Franschen. Van binnen is de onze met leerdoek bekleed, waarin het hoofd sluit. Buiten den helm is dit doek vastgehecht met leer, zoodat tevens door de openingen lucht toestroomen kan. Natuurlijk is zoo'n helm zwaar, zelfs zwaarder dan de kolbak, maar hij zit luchtiger. Het gewicht is o.g. $1^1/_2$ pond.

Zooals uit de foto's blijkt, zien de soldaten er met den helm zeer martiaal uit.

Op de foto, waar de soldaten achter een borstwering liggen, kunnen we duidelijk ontwaren, hoe goed zoo'n helm het hoofd dekt.

Het aantal hoofdwonden moet hierbij wel tot een minimum beperkt worden.

Terwijl van verdere kwetsuren bijna geen sprake, daar het overige gedeelte van het lichaam achter de dekking verborgen is.

Op een andere foto heeft een helm den toets der deugdelijkheid reeds doorstaan.

Er is met een kolf van een geweer op gestompt, er is met een klewang op geslagen, de helm vertoont wel butsen, maar bezweken is hij niet.

En dus zal dit nieuwe hoofddeksel den soldaat tegen sabelhouwen of kolfslagen op het hoofd eveneens voldoende vrijwaren.

Natuurlijk zal het Legerbestuur met bekwamen spoed in de aangewezen richting doorgaan, zoodat spoedig helmen voor ons geheele leger aanwezig zullen zijn.

In een verdedigende stelling *(foto's Hijmans)*